

bare i al stilfærdighed påpege, at der med hensyn til de her bestemmelser intet nyt er under solen.

Vi har tidligere taget ansvaret for at få kommuner og amtskommuner til at tænke i servicestrategi, og de bestemmelser kopieres nu ind i det nye lovkompleks og kommer, fuldstændig som de gør det i dag, også til at gælde for de nye regioner. At bruge det som løftestang for en løsningsagtig påstand om, at der skulle være en skjult ideologisk dagsorden her, der går ud på at privatisere eller udlicitere, synes jeg er lidt forstemmende.

Så bliver der i relation til debatten om det fleksible forretningsudvalgsstyre sagt, at det skulle være formuleret med henblik på at forhindre politikerne i at lave politik, og jeg kunne endda høre, at fru Anne Baastrup gik så langt som at tilskrive mig personligt den ambition at holde politikere hen i uvidenhed. Jeg må sige helt ærligt, at det er rent sludder og vrøvl, for det, der er lagt op til her, er jo, at de enkelte regionsråd kan lave lige så mange ad hoc-udvalg, som de har lyst til, præcis med henblik på at lave noget politikforberedende. Det, der ikke er muligt, er at delegerede driftsansvaret ud i en struktur med faste stående udvalg.

Så man kunne faktisk vende det, der bliver sagt, om og sige, at det forslag, vi har her, netop tager sigte på at sørge for, at det er politikken, der er i højsædet i de nye regioner frem for den umiddelbare drift.

Så er der spørgsmålet om økonomi, og der skydes der også lidt på modellen her, kan jeg forstå, selv om det ikke er nogen hemmelighed, at den her model har udviklet sig over tid. Nu skal jeg søge ikke at spænde for vidt og lægge op til, at vi gentager debatter, vi tidligere har haft i salen, om, hvem der gik hvornår og hvorfor og hvordan, men bare sige, at det jo er modeller, der er udviklet eller i hvert fald inspireret af en i hvert fald frem til et vist punkt udmærket intensiv dialog, vi havde med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Det er derfor, modellen ser ud, som den ser ud nu.

Den er grundlæggende båret af en idé om, at vi, for så vidt angår sundhedsvæsenet, har nået det erkendelsestrin, at Danmark er for lille til at have 15 forskellige sundhedsvæsen, og at den danske patient sådan set har en forventning om at blive behandlet ensartet og godt for sin kræftdiagnose, uanset om vedkommende bor i Aalborg eller Ålgårde. Det er den erkendelse, vi er nået til i regeringen, og her føler jeg mig altså

helt sikker på, at vi er i total samklang med den danske befolkning. Det er baggrunden for, at vi ikke opererer med nogen selvstændig skatteudskrivningsret, men i stedet har en centralt fastsat sundhedsskat og tager ansvaret for, at midlerne når ud til de enkelte regioner, så de får et ligeværdigt udgangspunkt for at løse opgaverne.

Kl. 19.00

Der er ikke lagt op til, at vi tager penge ud. Modellen er sådan set også græskkatolsk over for, om der kommer flere penge til, for det er i virkeligheden en helt anden debat, der handler om, hvordan vi løbende skal prioritere råderummet i den offentlige økonomi. Det, modellen gør her, er sådan set at give nogle præcise svar på det, vi tidligere på dagen er blevet skoset for ikke at give svar på, nemlig hvad de fordelingsmæssige konsekvenser mellem de fem nye regioner er. Der hører man nu oppositionen sige, at det er for dårligt, og spørge til Københavnsområdet osv., og så må jeg bare spørge modsat tilbage: Hvad er det for nogle konkrete forslag til en anderledes fordeling af midlerne, oppositionen har?

Det er den samme kage, vi nu har æltet sammen og skærer i fem stykker, og det har den konsekvens, som man kan se i lovforslaget, at præcis i Københavnsområdet, hvor alle også er enige om, at potentialet er størst for at få, kan man sige, energi ud af at have tre selvstændige sundhedsvæsen under et, bliver der et systemunderskud, som dog ikke længere er på 455 mio. kr., men på et væsentlig mindre beløb, når der tages højde for de budgetter, der har været i H:S i de år, der er gået siden det regnskabsmæssige år, vi tager udgangspunkt i, og et hul, der med bare en moderat realvækst på sundhedsområdet vil være mere end fyldt op, når vi skuer derud, hvor overgangsordningerne ophører.

Men det er så det, oppositionen kaster sig over, og hvis vi skal løse det problem givet, at ressourcen er den samme, må oppositionen altså give mig nogle svar på, hvad det så er for nogle beløb, de fire andre regioner skal skæres med. Ellers hænger det jo ikke sammen. Men jeg indrømmer, at oppositionen selvfølgelig har det privilegium, at den kan nøjes med at skyde og ikke behøver at give svar.

Så vil jeg med hensyn til økonomimodellen i øvrigt sige, at det da er fornøjeligt at høre en af de nye radikale stemmer her i Folketingssalen nu tale om incitamentsstrukturer og økonomisk tilskyndelse. Hvor ville det have været befriende, hvis den stemme havde lydt lidt kraftigere